

LBRIS

We know
books

NICHOLAS SPARKS

Dorința

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

și Morgan Shara; David Geffen; Jeannie și Pat Armentrout; Tia și Brandon Shaver; Christie Bonacci; Drew și Brittany Brees; Buddy și Wendy Stallings; John și Stephanie Zannis; Jeanine Kaspar; Joy Lenz; Dwight Carlbom; David Wang; Missy Blackerby; Ken Gray; John Hawkins și Michael Smith; familia Van Wie (Jeff, Torri, Ana, Audrey și Ava); Jim Tyler; Chris Matteo; Rick Muench; Paul du Vair; Bob Jacob; Eric Collins; și în cele din urmă, însă nu în ultimul rând, copiilor mei minunați, care înseamnă totul pentru mine. Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah – vă iubesc pe toți.

E vremea sărbătorilor

Manhattan

Decembrie 2019

De fiecare dată când sosea luna decembrie, Manhattanul se transforma într-un oraș pe care Maggie nu-l mai recunoștea. Turiștii se îmbulzeau să vadă spectacolele de pe Broadway și împânzeau trotuarele din fața magazinelor, aidoma unui râu care curgea leneș. Buticurile și restaurantele erau inundate de cumpărători care-și țineau strâns plasele și de muzică de Crăciun difuzată din boxe bine ascunse. Până și holurile hotelurilor străluceau de decorațiuni. Bradul de Crăciun al Centrului Rockefeller era luminat de instalații multicolore și de blițurile a o mie de iPhone-uri, iar traficul, care traversa orașul și care nu era rapid nici în vremurile bune, devenea atât de încărcat încât de cele mai multe ori era mai ușor să mergi pe jos decât cu mașina. Însă mersul pe jos își avea propriile sale provocări. Adesea printre clădiri bătea un vânt înghețat, așa că trecătorii avizați purtau lenjerie calduroasă, haine groase, plușate, și jachete închise până sub bărbie.

Maggie Dawes, care se considera un spirit liber, aflat mereu în mișcare, îndrăgise întotdeauna ideea de New York aflat în haine de sărbătoare, deși mai mult într-un soi de constatare de genul „Ei, fii atentă, ce vedere mișto!“ În realitate, asemenea multor

newyorkezi, se străduia să evite centrul în timpul sărbătorilor. În loc de asta, fie că rămânea aproape de casă, în Chelsea, fie că – iar asta se întâmpla cel mai adesea – se îndrepta spre meleaguri mai călduroase. În calitatea ei de fotograf călător, se considera câteodată o nomadă care, din întâmplare, avea o adresă permanentă în oraș, mai degrabă decât o newyorkeză get-beget. Într-un carnetel pe care-l ținea în sertarul de la noptieră, compilase o listă cu mai mult de o sută de locuri pe care încă dorea să le viziteze. Unele dintre ele erau atât de obscure și de îndepărtate, încât să ajungi acolo reprezenta o provocare în sine.

De când se lăsase de facultate, în urmă cu douăzeci de ani, continuase să tot adauge la lista ei, în ciuda călătoriilor pe care le făcuse deja spre alte destinații, consemnând numele locurilor care îi stârneau imaginația pentru un motiv sau altul. Cu aparatul de fotografiat atârnat de umăr, văzuse fiecare continent; mai mult de optzeci și două de țări și patruzeci și trei dintre cele patruzeci și cinci de state americane. Făcuse zeci de mii de fotografii, începând cu imaginile dedicate animalelor din delta fluviului Okavango, în Botswana, și terminând cu aurora boreală, în Laponia. Avea fotografii făcute în timp ce străbătea Drumul Incaș, altele – de pe Coasta Scheletelor, în Namibia, și încă și mai multe din mijlocul ruinelor de la Timbuktu. În urmă cu doisprezece ani învățase să se scufunde și-și petrecuse zece zile studiind vietățile marine din Raja Ampat; în urmă cu patru ani, se cățăraseră până la faimoasa Paro Taktsang, numită și Cuibul Tigrului, în Butan, o mănăstire budistă construită în peretele stâncos, care oferea o vedere panoramică asupra munților Himalaya.

Ceilalți se minunaseră adesea de aventurile ei, însă Maggie învățase că „aventură” putea fi un cuvânt cu multe conotații și că nu toate erau neapărat bune. Un exemplu grăitor era aventura pe care o trăia acum – cel puțin așa le-o descrisese celor care o urmăreau pe Instagram și YouTube – și care îi impunea să trăiască fie în galeria ei de artă, fie în micul apartament cu două dormitoare de pe West 19th Street. Aceeași aventură care o împinsese să aibă, din când în când, gânduri de sinucidere.

Sigur că n-ar fi făcut-o niciodată. Ideea de a-și lua viața o îngrozea și recunoscuse asta într-una dintre înregistrările video pe care le făcuse pentru YouTube. Vreme de zece ani, înregistrările ei anterioare, dedicate fotografiei, fuseseră mai degrabă obișnuite. În ele descria cum lua deciziile atunci când fotografia, oferea numeroase tutoriale despre Photoshop, făcea recenzii ale noilor aparate de fotografiat și ale accesoriilor acestora, pe care le publica de două sau de trei ori pe lună. Acele înregistrări video de pe YouTube, la care se adăugau paginile de Facebook și Instagram și blogul de pe site-ul ei, fuseseră întotdeauna populare printre excentricii îndrăgostiți de fotografie și-i întăriseră reputația profesională.

Însă cu trei ani și jumătate în urmă, fără să plănuiască dinainte, publicase o înregistrare video pe canalul ei de YouTube, despre diagnosticul recent pe care îl primise și care nu avea nimic de-a face cu fotografia. Videoclipul, o relatare dezlănătă și necenzurată a fricii și a nesiguranței pe care le simțise atunci când aflase că avea cancer de piele în stadiul IV, probabil că n-ar fi trebuit să fie postat. Dar ceea ce își imaginase că avea să fie doar un ecou singuratic al propriei voci, rezonând din adâncurile internetului, reușise cumva să atragă atenția celorlalți. Nu își dădea seama cum și de ce, însă acel videoclip – dintre toate cele pe care le publicase vreodată – atrăsese mai întâi un strop, apoi un șuvoi constant de atenție, după care, în cele din urmă, un potop de vizionări, comentarii, întrebări și aprecieri din partea unor persoane care nu auziseră niciodată de munca ei de fotograf. Simțindu-se dator să le răspundă celor care fuseseră mișcați de situația ei, publicase o nouă înregistrare despre diagnosticul primit, care devenise și mai populară. De atunci încolo, continuase să publice videoclipuri similare aproape în fiecare lună, mai ales pentru că simțise cumva că n-avea de ales. În ultimii trei ani discutase despre diferite tratamente, despre cum o făceau să se simtă, iar câteodată își arăta chiar și cicatricile operațiilor. Vorbise despre arsurile provocate de radiații, despre grețuri și căderea părului și-și pusese în mod deschis întrebări despre posibilitatea existenței unei vieți de apoi. Toate acestea erau problematice serioase, despre lucruri serioase, dar, poate într-un efort de a-și

ține depresia sub control, se străduise să folosească un ton cât mai relaxat cu putință. Presupunea că acela fusese motivul pentru care înregistrările ei câștigaseră popularitate, însă cine putea să știe cu adevărat? Singura certitudine era faptul că devenise vedeta propriei serii de reality show, una care începuse încărcată de speranță și care-și îngustase orizontul încetul cu încetul, pentru a se concentra asupra unui singur sfârșit, unul inevitabil.

Și așa cum probabil că era de așteptat, pe măsură ce marele final se apropia, audiența ei explodase.

În primul *Videoclip-despre-cancer* – asta era numele pe care li-l dăduse, în mintea ei, înregistrărilor, spre deosebire de *Videoclipurile adevărate* – privise în camera de filmat cu un zâmbet crispat și spusese:

– L-am urât mai întâi. Dar apoi mi-a intrat sub piele.

Știa că nu era, probabil, de bun-gust să glumească despre boala ei, însă întreaga situație i se păruse absurdă. *De ce ea?* La acea dată avea treizeci și șase de ani, făcea exerciții fizice în mod regulat și urma o dietă rezonabil de sănătoasă. Nu exista nici un istoric de cancer în familia ei. Crescuse sub cerul noros din Seattle și locuia în Manhattan, ceea ce elimina din start o expunere prelungită la soare. Nu vizitase niciodată vreun salon de bronzare. Nimic nu avea sens, dar asta era faza cu cancerul, nu-i așa? Cancerul nu discrimina; pur și simplu li se întâmpla celor lipsiți de noroc și, după o vreme, acceptase că întrebarea potrivită era *De ce NU ea?* Nu era specială; până în acel moment al vieții ei trăise clipe în care se considerase interesantă sau inteligentă sau chiar drăguță, însă cuvântul „specială” nu-i trecuse niciodată prin minte.

Atunci când primise diagnosticul, ar fi putut să jure că era sănătoasă tun. Pe vremea aceea era în Maldive, pe insula Vaadhoo, unde fotografia pentru revista *Condé Nast*. Se dusese acolo în speranța că va putea surprinde bioluminescența din vecinătatea coastei, care făcea ca valurile oceanului să strălucească asemenea stelelor, de parcă ar fi fost luminate pe dinăuntru. Responsabil de lumina spectrală, spectaculoasă, era planctonul din apă, iar ea își

alocase timp în plus ca să fotografieze imagini și pentru sine, pe care le-ar fi putut mai apoi vinde în galeria de artă.

În după-amiaza aceea se dusese în recunoaștere pe o plajă aproape goală, aflată în apropierea hotelului, și încercase să vizualizeze fotografia pe care voia s-o facă de îndată ce înserarea începea să coboare. Voia să surprindă o felie de țărnamă, poate cu una dintre stânci în prim-plan, cerul și, desigur, valurile, exact în momentul în care ele se învolburau.

Petrecuse mai bine de o oră făcând fotografii din unghiuri și locuri diferite, când trecuse pe lângă ea un cuplu ținându-se de mână. Fiind pierdută în munca ei, de-abia le observase prezența. După câteva momente, în timp ce privea intens prin vizor la linia creată de valurile care se spărgeau în larg, auzise vocea femeii în spatele ei. Vorbea în engleză, însă cu un accent german ușor de recunoscut.

– Iertați-mă, spusese femeia. Văd că sunteți ocupată și n-aș vrea să vă deranjez.

Maggie își coborâse camera de la ochi.

– Da?

– Nu știu cum să vă întreb, dar ați fost la medic să vă examineze pata de pe umăr, cea închisă la culoare?

– Nu.

Maggie se încruntase, încercând să zărească pata la care se referea femeia, aflată între bretelele costumului de baie.

– Nu știam că am o pată neagră acolo... Nedumerită, se uitase printre gene la femeie. Și de ce vă interesează?

Femeia, la cincizeci de ani, cu păr scurt și grizonant, clătinase din cap.

– Probabil că ar trebui să mă prezint. Sunt medic și mă numesc Sabina Kessel. Sunt dermatolog la München. Pata asta nu arată normal.

– Vreți să spuneți că arată ca un cancer?

– Nu știu, spusese femeia, cu o expresie rezervată pe față. Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș merge cât mai repede la doctor. Ar putea să nu fie nimic, desigur.

„Sau ar fi putut să fie ceva serios.“ Doctorița Kessel nu mai avea nevoie să adauge asta.

Chiar dacă îi trebuiseră cinci nopți ca să obțină fotografia dorită, Maggie fusese mulțumită cu fișierele brute. Urma să le lucreze amănunțit în postprocesare digitală – arta fotografică adevărată din zilele noastre se naște aproape întotdeauna în acest fel –, însă știa deja că rezultatele aveau să fie spectaculoase. Între timp, chiar dacă încercase să nu se îngrijoreze din pricina petei, la patru zile după ce se întorsese în oraș, își făcuse o programare cu doctorul Snehal Khatri, un dermatolog din Upper East Side.

La începutul lunii iulie, în 2016, i se făcuse o biopsie și fusese trimisă să facă și alte analize. În aceeași lună, făcuse o tomografie cu rezonanță magnetică și o scanare cu emisie de pozitroni la Spitalul Memorial Sloan-Kettering. După ce veniseră rezultatele, doctorul Khatri o rugase să se așeze în camera de examinare, unde o informase, serios și cu voce scăzută, că avea cancer de piele în stadiul IV. În aceeași zi făcuse cunoștință cu medicul oncolog, Leslie Brodigan, care urma să-i supravegheze tratamentul. După acele întâlniri, Maggie investigase pe cont propriu pe internet. Chiar dacă doctorița Brodigan îi spusese că statisticile generale nu însemnau mare lucru atunci când era vorba de a face predicții în legătură cu rezultatul tratamentului pentru un anumit individ, Maggie nu se putuse abține și devenise obsedată de cifre. Rata de supraviețuire pe cinci ani a celor diagnosticați cu cancer de piele în stadiul IV, aflase ea, era mai mică de cincisprezece procente.

Șocată, Maggie înregistrase a doua zi primul ei *Videoclip-despre-cancer*.

La cea de-a doua ședință, doctorița Brodigan, o blondă cu ochi albaștri, plină de viață, care părea întruchiparea expresiei „a plesni de sănătate“, îi explicase din nou totul despre boala ei. Întregul proces fusese atât de copleșitor, încât Maggie nu-și putea aminti decât fărăme din informațiile primite la prima întâlnire. În esență, un cancer de piele în stadiul IV însemna că boala dezvoltase metastaze nu numai în ganglionii limfatici aflați la distanță, ci și în câteva

dintre organele interne, precum ficatul și stomacul. Tomografia cu rezonanță magnetică și scanarea cu emisie de pozitroni dezvăluseră excrescențe canceroase care-i invadau părțile sănătoase ale corpului asemenea unei armate de furnici care asediau mâncarea de pe masa unui picnic.

Pe scurt, următorii trei ani se scurseseră într-o nebuloasă de tratamente și de recuperare, cu ocazionale străfulgerări de speranță, care îi luminau tunelurile întunecate de anxietate. Trecuse printr-o operație în care îi fuseseră înlăturați ganglionii limfatici afectați și metastazele din ficat și stomac. Operației îi urmase radiația, care fusese chinuitoare și-i înnegrise pielea în anumite locuri, lăsând în urmă cicatrici urâte, care se adăugau celor dobândite chirurgical. Învățase că existau felurite tipuri de melanom, chiar și pentru cei care se aflau în stadiul al IV-lea, iar acestea conduceau spre diferite opțiuni de tratament. În cazul ei, asta însemnase imunoterapie, care păruse să funcționeze vreme de doi ani, după care încetase să mai dea rezultate. Apoi, în luna aprilie a anului trecut, începuse să facă chimioterapie și continuase vreme de luni întregi, urând felul în care o făcea să se simtă, fiind însă convinsă că trebuia să fi fost eficientă. Cum să nu fi funcționat, se întreba ea, atâta vreme cât părea că-i ucidea fiecare părticică din corp? Acum de-abia se mai recunoștea în oglindă. Mâncarea avea mai întotdeauna un gust prea amar sau prea sărat și era greu de mâncat, iar ea pierduse, astfel, mai bine de nouă kilograme de pe osatura ei minionă. Ochii rotunzi, căprui și depărtați păreau acum înfundați în orbite și supradimensionați deasupra pomeților ieșiți în afară, care arătau mai degrabă ca o piele întinsă la maximum peste un craniu, decât ca o față adevărată. Îi era tot timpul frig și purta pulovere groase în apartamentul ei supraîncălzit. Își pierduse tot părul, care fusese castaniu-închis, pentru ca acum să-l vadă crescând înapoi foarte încet, în petice deschise la culoare, cu firul la fel de subțire ca al unui bebeluș. Începuse să poarte pe cap mai tot timpul un batic sau o pălărie. Gâtul îi devenise atât de subțire și arăta atât de fragil, încât și-l înfășura într-o eșarfă ca să evite să-l zărească în oglindă.